

РОЛЬ РЕГУЛЯЦІЇ ЕКСКРЕЦІЇ НАТРІЮ ПРИ ТОКСИЧНІЙ НЕФРОПАТІЇ

Ищенко В. С.

*здобувач 3-го курсу ступеня доктора філософії
спеціальності 222 – Медицина
Міжнародний університет
м. Одеса, Україна*

Відомо, що екскреція натрію нирками дуже точно регулюється. Головними регуляторами є гормональні системи, що включають α -ПНУГ, альдостерон та ренін-ангіотензинову систему за участі вегетативної нервової системи лише на початковому етапі ниркової відповіді при фізіологічній адаптації.

Метою роботи було визначення механізмів регуляції натрієвого гомеостазу при токсичній нефропатії.

Матеріал та методи дослідження.

Досліди проведені на 23 щурах, у яких викликали токсичну нефропатію підшкірним введенням дихлориду ртуті у дозі 0,5 мг/100г маси тіла, контролем слугували 11 щурів. Екскрецію натрію, діурез та швидкість клубочкової фільтрації (ШКФ) вивчали в умовах водного та сольового хлориду натрію у кількості 5% від маси тіла.

Результати та їх обговорення.

При токсичній нефропатії діурез зменшувався від $3,17 \pm 0,2$ мл/2 години до $0,9 \pm 0,2$ мл/2 години, ШКФ зменшувалась на 73 %, але екскреція натрію зростала на 15 %. Після введення хлориду натрію у контрольних тварин діурез зростав до $4,6 \pm 0,3$ мл/2 години ($P < 0,01$), а фільтрація – на 21 %, тоді як екскреція натрію – на 23 %. У щурів з нефропатією введення розчину хлориду натрію підвищувало фільтрацію на 31 %, а діурез до $2,4 \pm 0,3$ мл /2 години ($P < 0,01$) відносно нефропатії. Одночасно зростала екскреція натрію до 87,5 % від висхідного рівня. Блокада ренін–ангіотензинової системи (РАС) каптоприлом підвищувало ШКФ на 30 % у порівнянні з токсичною нефропатією, але не впливало на показники ШКФ після сольового навантаження. Індометацин блокував реакцію нирок на дію навантаження хлоридом натрію із зменшенням екскреції натрію.

Зроблено висновок, що зміни ШКФ при токсичній нефропатії пов'язані з активацією РАС, активність якої зменшується після сольового навантаження, котре впливає на стан РАС через ниркові простагландини.

Перспективними можуть бути дослідження механізмів активації секреції простагландинів у нирках.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-559-7-80>

ФУНДАМЕНТАЛЬНІ ДИСЦИПЛІНИ ЯК ОСНОВА ФОРМУВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ЛІКАРЯ

Камінський Р. Ф.

кандидат медичних наук,

доцент кафедри описової та клінічної анатомії

Національний медичний університет імені О. О. Богомольця

м. Київ, Україна

Гайдай О. С.

кандидат медичних наук,

доцент кафедри описової та клінічної анатомії

Національний медичний університет імені О. О. Богомольця

м. Київ, Україна

Фундамент підготовки майбутнього лікаря закладається вже на перших трьох курсах навчання, коли студенти-медики поступово опановують такі базові дисципліни, як анатомія людини, гістологія та фізіологія. Саме ці науки формують у майбутнього фахівця цілісне розуміння будови, функцій та взаємодії систем організму людини.

Знання з фундаментальних дисциплін дають змогу під час подальшого вивчення патологічної анатомії та патологічної фізіології глибше усвідомити сутність патологічних процесів, правильно оцінювати стан пацієнта, встановлювати точний діагноз і, що найголовніше, – ефективно відновлювати його здоров'я.

Так, під час вивчення теми «Серце людини» на кафедрі анатомії студенти знайомляться зі структурою серцевого м'яза, судинною системою та провідною системою серця, включно з розташуванням водіїв ритму. Це дозволяє вже з третього курсу розуміти механізми виникнення порушень серцевого ритму, їх патогенез та клінічні прояви. Такий підхід